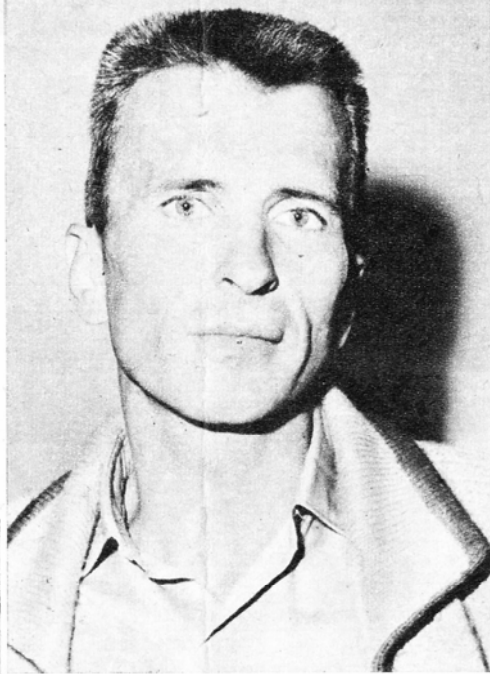

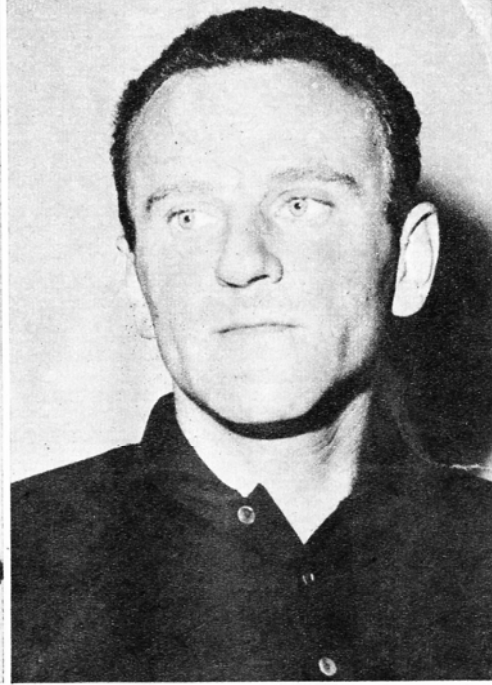
DVAJA z EIGERU

Beruda

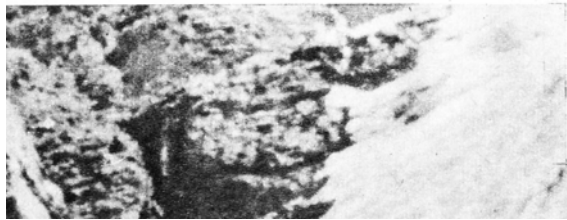
2.9.10.67

RADAN KUČAŘ

ZDENO ZIBRÍN

Hraničné závory sa dvihli, colník priložil k čiapke ruku na pozdrav a bledobelasá Octavia vystrelila vpred. Len dvaja muži tvorili jej posádku. Pri volante inž. Zdeno Zibrín, čo energetickejšie šliapol na plynovú páku, a vedľa neho Radan Kuchař, technický úradník z libereckej Tesly. Voľný priestor vozidla vyplňovali horolezecké laná, skoby, čakany, oblečenie a konzervovaná strava.

Bolo to v druhej polovičke augusta a noviny o tom nepísali. Kto vtedy šípil, že v bledobelasej Octavii odviezli si obaja horolezci aj smelý plán: zdolať severnú stenu Eigeru? Nechválili sa s tým, lebo vystúpiť tisícosemstometrovoú hradbou z takmer kolmého kameňa a ľadu, nezdarí sa človeku vždy, len čo si to zaumieni. Severná stena Eigeru, takmer stále v tieni, patrí medzi najnáročnejšie horolezecké partie. V Európe dokonca tvorí ich vrchol...

Isteže, hneď nenabrali priamy kurz k naj-severnejšiemu štítu v bernskom Oberlande, Zibrínova Octavia nezamierila rovno k malým hotelom v Scheideggu, skade možno pozorovať ako na dlani onú stenu veľkej odvahy a statočnosti. Najprv bolo treba podniknúť „rozcvičku“ po ďalších náročných partiách švajčiarskych Álp. Pri prvom nápore oboch lezcov padli vrcholy Monte Rosy i Matterhornu. „A teraz severná stena Eigeru!“ — rozhodli sa obidvaja veľkí priatelia z lana.

Počasie sa zdalo ustálené a 30. augusta sa rozhodli nastúpiť do steny. Lenže celá vec nebola tak celkom jednoduchá. Tri dni pred nimi vydal sa severnou stenou k vrcholu Eigeru rakúsky horský vodca Adi Mayr. Jeho sólo dopadlo tragicky. Zrútil sa do hĺbín a stal sa devätnástou obeťou od roku 1938, keď po prvý raz túto stenu zdolali. Švajčiarska tlač, ktorá venuje horolezeckým výstupom veľa miesta, mala o jednu senzáciu viac...

Mayrova tragická smrť mala vplyv aj na plánovaný výstup našej dvojice. Pri úpätí steny čakal na Kuchařa i Zibrína člen švajčiarskej polície a energicky sa dožadoval kaucie tisíc frankov. Vraj na výlohy s pohrebom, v prípade, keby... Nakoniec sa uspokojil s kľúčikom od Zibrínovej beláskavej Octavie a s prísľubom, že „v tom prípade môže odpredať všetko, čo uzná za vhodné, a uhradiť výlohy“.

Československí lezci vydali sa po stopách, ktoré zanechal po sebe Adi Mayr. Bolo to pochopiteľné, nemuseli si ľadovcom kliesniť novú cestu, mohli postupovať k vrcholu rýchlejšie. „Zlý pocit na nás dolahol až na mieste, kde Rakúšanove stopy končili. Opatrne sme sa vyhli sklzu, ktorý znamenal smrť, a šťastne

To však už neboli v stene Eigeru samotní. Po nich dali sa do lezenia dvojice Poliakov, Švajčiarov a Rakúšanov, ktoré sa čoskoro spojili v šesticu a v takomto medzinárodnom zložení aj dosiahli vrchol. Angličania a Taliani, ktorí taktiež nastúpili do steny, stratili za krátko odvalu a vrátili sa nazad, na základňu.

Ani výstup Kuchařa so Zibrínom nepokračoval bez ťažkostí. Hneď na začiatku stratil meteorológ z Chopku ochrannú korkovú prilbu, ktorá chráni hlavu pred padajúcim kamením a po zdolaní Druhého ľadového poľa a Bivaku smrti, pri prechode Rampy prišiel Kuchař o čakan. „Bolo to veľmi nepríjemné,“ — vraví Radan — „museli sme postupovať ešte opatrnejšie a najhoršie to bolo popoludní, keď slnko roztavilo ľad a začali padať kamene. Vtedy sme radšej bivakovali, aj za cenu straty troch lezeckých hodín...“

Tri noci strávili naši horolezci v severnej stene Eigeru, kým 2. septembra o pol deviatej predpoludním dosiahli vrchol. To už boli predmetom pozornosti a obdivu celého Švajčiarska. Až štyri lietadlá nalietavali na stenu s filmármi, televíznymi reportérmi a novinármi a zaznamenávali všetky podrobnosti výstupu československej dvojice. Ani to však nebola ľahká a bezpečná práca. Jedno z týchto lietadiel sa zrútilo, a traja novinári v ňom zahynuli. Ale bulvárna tlač mala svoju senzáciu: Šestnásť dvojica v histórii prekonala Eiger zo severnej strany!

Slávou a nezvyklou pozornosťou ovenčení vrátili sa Radan Kuchař a Zdeno Zibrín dolu, na základňu, kde švajčiarsky policajt veľmi ochotne vracal kľúčik od Octavie. Tým však zdolávanie najošemetnejších európskych horských veľikánov nekončilo. Len čo sa zotavili z náročného výstupu, len čo sa zacelili rany na rozdrípaných rukách, už premýšľali o ďalšej túre: „Naša voľba padla na Dolomity, kde po vojne z československých horolezcov ešte nikto nebol,“ — hovorí Radan Kuchař. — „Tieto úchvatné vápencové štíty v severnom Taliansku nemajú síce ľadovce a mohutnosť západných Álp, je v nich však čosi, čo nás dráždilo a čo sme túžili poznať...“

Osemnásteho septembra nastúpili do severnej steny Grand Cina di Lavaredo a zvíťazili nad ňou. V pondelok 25. septembra vrátili sa cez Viedeň do Bratislavy. Po päťdňovom putovaní najnáročnejšími lezeckými partiami Álp a Dolomít. Trošku unavení, no šťastní a plní vôle do ďalšieho boja so štítmí.

Tentoraz však snívajú o sedemtisícových výšavách pohoria Hindukušu v Afganistane.